

Fericirea vieții e în muncă

Erout Ununii Sovietice P. V. Nektov poartă în război un război invalid, am început să lucrez pe combină la un S.M.T. din raionul Belozorski, regiunea Cielov. Lipsit de ambele picioare, nu mi-a fost deloc ușor să stau la volan. Însă mi-am atins țelul. La început conduceam o combină veche, reparată de mine. În 1949, mi s-a trimis o combină nouă — „Stalin-6”. În sezonul acesta am secerat 1.132 hectare de păioase. Apoi, din an în an, am dobândit noi succese, atingând cifra de 1.640 hectare lucrate cu combina.

Anul 1953 a fost un an foarte bun: am strâns recolta de pe 1.732 hectare și am treant 75.000 puduri de cereale.

Colectivul care de servește mașina noastră se gândește nu numai la cantitate, pentru el este important să asigure o înaltă calitate a muncii de strângere a recoltei. Noi cosim cerealele de jos, iar în caz de vânt puternic, folosim un fel de paravan contra vântului, pentru a evita scuturarea spicelor.

Nu de mult am trăit o mare bucurie: mi s-a decernat titlul de Erout al Muncii Socialiste. Din toate colțurile țării primesc zilnic zeci de telegramme și scrisori. Mulți mă roagă să le povestesc despre planurile mele de viitor. Planul meu e simplu: vreau să contribuie la traducerea în viață a hotărârilor Plenei din septembrie 1953 a C.C. al P.C.U.S.

Acum, ceace este mai important, este să mă ocup de instruirea mea, să studiez și să perfecționez metodele de muncă ale combatanților în fruntea ai țării. Pot spune deschis: niciodată nu voi putea să stau cu mâinile încrucișate. Fericirea vieții mele, sensul vieții mele constă în munca pentru binele Patriei.

O surpriză plăcută

În Uniunea Sovietică construcția de locuințe este în plin avânt. Zilnic, pe întreg cuprinsul țării mii de oameni ai muncii se mută în case noi, spațioase, confortabile. Familii cu copii, tineri căsătoriți, tinere și tineri necăsătoriți — toți se bucură deopotrivă de acest drept. Creșterea continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii constituie o preocupare de seamă pentru Partidul și Guvernul Sovietic. Această grijă se concretizează în rețeaua largă a instituțiilor cultural-educative, în cifra uriașă ce reprezintă creșterea producției la obiectele de consum popular, în cifra la fel de semnificativă ce reprezintă volumul suprafeței de locuit etc.

Și în Bejice, ca și în alte orașe ale Uniunii Sovietice, într-un vitor apropiat, problema locuinței va înceta de a mai exista. În ultimii ani, aici s-au construit numeroase case de locuit. În una din aceste case, pe strada Komsomolska Nr. 5, au intrat de cu rind noi locatari. Printre aceștia se numără și familia Șuvelov.

Că e o surpriză plăcută și fericire a cuprins-o pe Ecaterina Șuvalova, când întorcându-se din casa de naștere ea a pășit pragul locuinței noi! Ca surpriză minunată a pregătit inginerul Șuvalov tinerii sale soții! Viktor, fiul lor, în vîrstă de numai cîteva zile este cel mai tânăr locatar al blocului. El își începe viața odată cu această căldură. Viața lui va fi o viață fericită, lipsită de griji. Boris Șuvalov e sigur că viitorul fiului său este încă de acum asigurat. Grijă stătuil pentru el și familia sa, este un lucru firesc în Tara Socialismului. Construirea comunismului înseamnă construirea unei vieți îmbelșugate pentru fiecare familie sovietică.

În luptă cu virusul

Ca rezultat al unor cercetări de ani de zile, savanții sovietici au reușit să descopere o serie de mijloace pentru profilaxia și tratamentul gripei.

Gripa, după cum se știe, este o boală epidemică ce se întinde repede și cuprinde uneori continente întregi. Savanții au căutat în zadar, timp de multe decenii, un mijloc radical împotriva acestei afecțiuni. Cercetări s-au făcut de-a lungul mai multor ani și în Uniunea Sovietică.

Centrele științifice mari din Uniunea Sovietică au studiat o serie de preparate antigripale curativo-profilactice. Putem să ne dăm seama de amploarea acestei activități din următorul fapt: la începutul anului 1941, aceste cercetări s-au făcut după un program unic, la Moscova, Leningrad, Harkov, Gorki și Stalingrad.

S-au făcut cîteva preparate curativo-profilactice, eficiente. Dintre acestea fac parte preparatele de eomolină recomandate de prof. Z. Ermolieva (eomolina este un nou antibiotic de natură organică, o formă medicamentoasă a penicilinei), precum și penicilina, albomicina și sulfamidele. Rolul lor este să împiedice apariția complicațiilor post-gripale.

După ce virusurile gripei au fost descoperite la începutul deceniului 1930 — 1940, savanții sovietici au depus toate eforturile pentru găsirea unor mijloace care să acționeze direct asupra agentului patogen. Aceste mijloace sunt asemănătoare vaccinurilor antivirale, anticarlatinoase, antitifice etc. Astăzi, vaccinurile de care vorbim au fost înfrîșit găsite.

Savanții sovietici au izolat 3 virusuri gripale: A, A₁ și B. Este imposibil să se determine însă tipul virusului după simptomele bolii; lucrul acesta se poate realiza doar prin metoda de laborator. Se știe că omul care a suferit de gripă, de gripa A, capătă o imunitate temporară numai pentru gripa de acest tip. În aceste condiții, un virus de alt tip poate cauza o nouă îmbolnăvire. Savanții sovietici au născut — în cursul preparării unor remedii — spre obținerea unor mijloace capabile să acționeze dintr-odată împotriva celor trei tipuri de virus.

Un grup de colaboratori al Institutului de Medicină Experimentală al Academiei de Științe Medicale a U.R.S.S., în frunte cu profesorul A. Smorodintev (la Leningrad), colectivul Institutului „Mecnicov” al Ministerului Sănătății al U.R.S.S., în frunte cu M. Socolov, doctor în științe medicale (la Moscova) și colectivul Institutului de Virusologie al Academiei de Științe Medicale a U.R.S.S., condus de V. Jdanov (la Moscova), au preparat vaccinuri din virusul gripal viu. Aceste colective științifice au mers pe căi independente la rezolvarea problemei, bazându-se însă pe biologia miștinistă. Oamenii de știință au cercetat cu grijă legile variabilității virusului sub influența mediului extern și au preparat un vaccin din virusuri, cărora le-au slăbit virulența.

Vaccinurile sînt polivalente, fiind constituite din toate cele 3 tipuri de virus gripal. Prin urmare, ele produc o imunitate care protejează organismul de oricare din aceste 3 virusuri. Vaccinurile antigripale se folosesc în 2 variante: sub formă lichidă și solidă. Vaccinul uscat (pulverulent) se introduce cu pulverizatorul, iar cel lichid cu o pipetă. Indicația vaccinurilor este profilaxia gripei.

Preparatul curativ, un ser al profesorului A. Smorodintev și colaboratorilor săi, se utilizează sub formă de pulbere. El scurtează testul de mult durată bolii, ușurează evoluția și previne apariția complicațiilor. Noile preparate curativo-profilactice au fost experimentate pe un mare număr de bolnavi.

Ministerul Sănătății al U.R.S.S. a luat măsuri ca începînd din acest an să se introducă pretutindeni noile preparate în practică.

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

sîmbătă
20 februarie
1954

Numărul
14
Anul X

25 BANI

Nepieritoarea glorie a Armatei Sovietice

Se împlinesc 36 ani de cînd tinerele deștașamente ale Armatei Sovietice au zdrăbit, la 23 februarie 1918 lîngă Narva și Pskov — forțele superioare numerice ale coteropitorilor germani. De atunci a intrat în tradiția poporului sovietic și a întregii omeniri muncitoare să sărbătorească în fiecare an, la 23 februarie, Ziua Armatei Sovietice.

Armata Sovietică s-a născut ca o armată a muncitorilor și tărănilor eliberați de către Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, ca o armată a căreia îi sînt străine orice tendințe de aspirare și subjugare.

V. I. Lenin a definit cu claritate necesitatea și scopurile creării armatei noi, care trebuie să fie forța de neînving a Patriei Sovietice. În Decretul privitor la Crearea Armatei Roșii Muncitorești-Tărănești semnat de el, este înfățișată caracteristica vechii armate, care asupra poporului precum și necesitățile și scopurile care au stat la baza creării Armatei Sovietice.

În cei 36 ani de existență, Armata Sovietică a justificat pe deplin speranțele puse în ea de către poporul sovietic și oamenii muncii din lumea întreagă. Ea a purtat sus cu cinste și demnitate steagul de armată eliberatoare, de armată a prieteniei între popoare, de armată a căreia îi sînt străine orice feluri sau năzuințe de coteropire. Tocmai de aceea, oamenii cinstiți din lumea întreagă vād în Armata Sovietică o forță puternică, de neînving, în apărarea cauzei păcii și libertății popularelor.

Insufleșite și conduse de marea partid creat de Lenin, Forțele Armate Sovietice au zdrăbit bandele generalilor albi-gardiști și forțele coalițate ale celor 14 state capitaliste, care au încercat să desmembreze Uniunea Sovietică, să surgone revoluția și să transforme popoarele sovietice libere, în sclavii lor supti. La chemarea P.C.U.S., întreg poporul sovietic s-a ridicat ca un singur om pentru a înlătura primejdia ce amenința cu pieirea tînărului Stat al muncitorilor și tărănilor eliberați.

Sfîrșitul victorios al războiului civil și înfrîngerea intervenției militare a țărăilor imperialiste a dat poporului sovietic posibilitatea să treacă de îndată la munca pașnică constructivă. Dar înfrîngerea acestui prim asalt al reacțiunii internaționale împotriva Tării Sovietelor n-a însemnat cîtuiș de puțin înlăturarea definitivă a pericoleului unei noi agresiuni din afară.

Realizarea cu succes a politicii P.C.U.S. de industrializare socialistă a țării și de colectivizare a agriculturii în perioada celor trei planuri cincinale anterbelice, a creat o bază materială sigură pentru apărarea Statului Sovietic împotriva oricăror agresiuni, a ridicat nemăsurat de mult puterea combativă a Armatei Sovietice. Succesele revoluției culturale în rîndurile poporului au avut ca urmare ridicarea calitativă a nivelului pregătirii tehnico-culturale a cadrelor și maselor de ostași.

Un rol de seamă în întărirea capacității de luptă a Armatei Sovietice l-a avut demascarea și zdrobirea agenților troțkiști-buharinisti — agenți ai imperialismului internațional, care pregăteau o „coaloană a cincea” pentru a lovi din spate Statul Sovietic, în cazul unei agresi-

Generația-maior Bulan iacob

uni din afară. Grijă pe care P.C.U.S. a manifestat-o pentru asigurarea unei înalte capacități de apărare a Tării Socialismului victorios a creat o perioadă mai lungă de răzag în care oamenii sovietici și-au continuat construcția socialistă, și a fost o premiză principală a victoriei pe care a dobîndit-o Armata Sovietică asupra celei mai puternice mașini de război creată vreodată: asupra armatei hitleriste.

Bucurîndu-se de sprijinul nelimitat al poporului sovietic, Armata Sovietică nu numai că a oprit și măcinat puhoiul celor 200 de divizii aduse inițial pe front de către hitleristi, dar într-un timp relativ scurt a trecut la contra-ofensivă, alungînd spre Apus dușmanul din regiunile vremelnice coteropite ale Uniunii Sovietice.

În bătălii fără egal în istorie prin amploarea lor, ca cea de lîngă Moscova, dela Stalingrad, Kursk, Berlin, Armata Sovietică condusă de genialul strateg I. V. Stalin, a înmormîntat pe veci mitul „invincibilității” armatei fasciste și a dat un avertisment sever tuturor amatorilor de noi agresiuni îndreptate împotriva puterilor Stat Socialist.

Victoria istorică a Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial obținută împotriva fascismului german și a militarismului japonez a confirmat fără putînd de tăgădat faptul că Armata Sovietică este cea mai puternică armată din lume sub toate raporturile, că știința și arta militară sovietică, bazate pe geniala învățătură marxist-leninistă și verificate în focul luptelor, sînt net superioare artei militare burgheze care nu odată a suferit eşecuri. Forța și tărnia Armatei Sovietice își găsesc izvorul nescapat în orinduirea socială și de stat sovietică, în conducerea de către Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și în particularitățile ei principale ca armată a tărănilor și muncitorilor eliberați, armată a frăției dintre popoarele sovietice, armată educată în spiritul internaționalismului proletar.

Nu mai ostășii unei armate de tip nou, profund populară, așa cum este Armata Sovietică, pot da dovadă de vitejie și eroism de masă, izvorite din marea lor conștiință politică, neîntrecute calități de luptă cultivate de P.C.U.S.

Îndeplinindu-și înalta sa misiune eliberatoare, Armata Sovietică a desrăbit în marșul său triumfal în timpul celui de al doilea război mondial un șir de țări din Europa de sub jugul tiraniei fasciste. Folosind condițiile favorabile create, partidele comuniste și muncitorești; au organizat lupta maselor muncitoare pentru răsturnarea orinduirii burghezo-moșierești și instaurarea regimului de democrație populară.

În condițiile create de înaintarea fulgerătoare a Armatei Sovietice, după bătălia dela Iași-Chișinău, forțele populare din România conduse de Partidul Comunist Român au smuls țara din coaliția hitleristă și poporul nostru a întors armele împotriva armatei hitleriste. Ostașii Armatei noastre au avut cîinstea să se alătore eroicilor ostași sovietici luptînd umăr la umăr cu ei pentru eliberarea Ardealului, apoi a Ungariei și Cehoslovaciei.

Pe teme internaționale

Daruri cerești...

Există cîteva colțuri ale Venezuelei unde băștinaii sînt cu de săvîrșire ignoranți ai „modului de viață” american și chiar refractari lui, aînd — doar din auzite, — de „binefaceriile” sale. La rîndul lor, făuritorii acestui „mod de viață” au ignorat pe aceșii băștinai, pînă cînd o prea onorabilă societate americană pre nume „Chemical Corporation” a aflat că în mîrunțelele pămîntului stăpînit de acești „sălbatici” se găsesc diferite minereuri, materii prime din care se extrag produse de vîdită însemnatate strategică, printre care uraniu și wolfram. Din această clipă, început „civilizarea” băștinaișilor din pomenitele țînuri. Dar „civilizații” nu le-a mers bine descălcînd, ca să spunem așa, pe calea aerului, nu paragăta și însușirea de nobilă intenție de a pune în valoare bunătatea comorilor tînurii. Trimișii aerieni ai suspomenitei firme au fost întîmpinați de gazdele locului într-un chip cum ne poate mai înospitalier: cu focuri de armă, cu sulite și săgeți otrăvite, cu bolovani care nu-și gresuau nici unul, ținta.

Încercarea a fost repetată — cu efect identic. De unde, necesitatea de a găsi un nou și mai riguros mijloc de a pune, cît de cît solid, piciorul pe acest pămînt pătît cu atîta încăpătînire.

El a fost găsit și trebuie spus că meritul revine, în întregime, cardinalului Spellmann, reprezentantul necomtestat al Vaticanului în S.U.A., candidatul prezumtiv la jîtul pontifical și deținător al unui important pachet de acțiuni ale firmei „Chemical Corporation” căruia l s-a cerut o soluție vrednică de înțelepciunea sa.

Legat simțunat cu poșetele și convîngere, de Interesele țumești ca și de cele spirituale, cardinalul Spellmann nu a constatat vreo contradicție între aceste interese. Am putea spune, judecînd după activitatea desfășurată atît de rentabil de numitul prelat: „la dimpotrivă!” Sfatul cardinalului acționar a fost tradus rapid în practică. Din înălțimile cerului au început să cadă — svînite tot din avioane — nu oameni, ci ademenitoare pachete. Cu untură și corned-beef, coca-cola și lapte condensat, un număr însemnat de bibliti și variate băuturi alcoolice datorate de dulcii eșortii, Biroul de propagandă al firmei — cu binecuvîntarea cardinalului, atît de interesat în succesul expediției — a prevăzută totuși fiecare pachet purta chipul cardinalului înveșnițat ca pentru rugăciune.

Socoteala pare simplă. Băștinaișii primind din vîzduh pachete, vor înțelege că dacă „omul lui Dumnezeu” de pe poză le trimite daruri, el îi va putea feri și cu trimișii de-al lui mai puțin comestibili.

Se pare însă că băștinaișii din țînurile încă neumblate ale Venezuelei consideră pachetele cu conținut comestibil ca fiind singura legătură utilă cu cerul, în general, și cu cardinalul Spellmann, în particular.

Nu mai așa se explică de ce, neconvîșing de ploasa imagine, acești băștinaișii în pregătite mai departe — și în număr sporit — arcele și săgețile otrăvite pe coarda întinsă a arcurilor.

Hohote homerice în Olimp

Recent, în fața comisiei pentru cercetarea activității antiamericane a complotului grec antic Aristofan. Gentlemenii care și-au asumat sarcina de a veghea asupra liniștii și ordinii în Statele Unite nu l-au putut admonesla în prezență pe criminal și aceasta pentru simplul motiv că — precum — el a înecat din viață cu 2.400 de ani în urmă. Pe vremea cînd Aristofan își scria nemuritoarele piese, strămoșii actualilor membri ai comisiei pentru cercetarea activității antiamericane, mergînd în pas cu istoria, se pregăteau să treacă de la barbarie la treptele inferioare ale civilizației omenești.

Dar, dealtmînter, toate acestea sînt evidente numai din punctul de vedere al unei judecări sănătoase, cu care natura nu a binevoit să înzezeze pe distinsii gentlemeni.

Făcînd însă abstracție de această insuficiență a naturii, gentlemanii s-au apucat să studieze operele lui Aristofan. În prefață, membrii comisiei au putut citi că, în anul războiului peloponesic, Aristofan a militat pentru încheierea păcii între Atena și Sparta. Apoi, gentlemanii s-au apucat să citească comedia „Femeile în adunarea populară”, a cărei premieră a avut loc în anul 392 înainte de era noastră, la sărbătorile închinale zeului Dionysos.

Gentlemenii tot căsăcu și căsăcu, pînă în clipa în care unul din ei a atras atenția asupra următoarelor cuvinte ale eroinei comediei — alienina Praxagora:

Stau și contempul statul nimicit
Și-văd pe hoji mai mari peste oraș.
Iar dacă printre ei e și-un cîștit,
Ajunge-nădată cel mai hîd pungaș.

— Înțelegeți domnilor, asta e o aluzie... Ascultați însă ce scrie mai departe:

Undă-vă în strînse rînduri,
În jur priviți neobosiți!
Și înainte, și pe lături...

— Onorați gentlemani, nu cumva aveți impresia că aceste cuvinte ne sînt suspect de cunoscut? Nu cumva grecul ăsta a scris și „Imnul Tineretului Democrat”?

Cînd membrii comisiei ajunseră la tabloul final al comediei și citiră: „Feriece de poporul liber...”, nici unul din acoliții lui McCarthy nu se mai îndoi că Aristofan nu face altceva decît propagandă comunistă. Drept urmare, s-a hotărît interzicerea imediată a numeroase pasagi din comediile anticului atenian, membrii comisiei exprîmîndu-și totodată regretul de a nu putea instala pe autor pe scaunul electric.

Vestea că McCarthy a ostracizat pe Aristofan a stîrnit uimire și risete atît în Statele Unite cît și în afara granițelor lor.

Ziarul englez „Daily Mail” scrie:

„Dacă veți auzi rîsete homerice zguduînd țările cerului să știți că rîd zeii din Olimp, după cum rîd și Aristofan, asistînd la cea mai ridicolă comedie care a apărut după el.”

Uniunea Sovietică se pregătește de alegeri

Marea unitate dintre popor și partid

De vorbă despre patria iubită

Pentru viața fericită

Oamenii muncii din Moscova au primit cu deosebit entuziasm Chemarea Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice adresată tuturor alegătorilor. În fabrici și uzine, în întreprinderi și colhozuri, instituții de învățămînt au avut loc mitinguri la care s-a citit Chemarea C.C. al P.C.U.S.

La colțul roșu al secției de cunătoare Martin a uzinei „Secera și ciocanul” din Moscova, e multă fume. În timpul pauzei de prînz acolo au venit oțelarii, turnătorii, mecanicii de macarale, inginerii și tehnicienii. Convorbirea e condusă de agitatorul Demokov.

După terminarea convorbirii a luat cuvîntul oțelarul Grebșkov.

— Marea unitate dintre Partidul Comunist, Guvernul Sovietic și popor, — a spus el — reprezintă forța dătătoare de viață a tuturor victoriilor noastre. În cîinstea alegerilor în Sovietul Suprem al U.R.S.S. mi-am luat angajamentul să depun 80 de tone de metal peste tope.

Mii de muncitori, ingineri și tehnicieni dela uzina „Secera și ciocanul” s-au încadrat activ în întrecerea socialistă în cîinstea viitoarelor alegeri. În secția de laminat, schimburile maștrilor Kleimenov, Larin și Bodrov se află în fruntea întrecerii. El depășesc zilnic sorcînle și în cursul lunii februarie au laminat 250 tone de metal peste plan.

Chemarea C.C. al P.C.U.S. a fost citită de asemenea în toate secțiile primei uzine de rulmenți L. M. Kaganovici. Maistrul Tîrin, luînd cuvîntul la

Apropierea zilei alegerilor de deputați în Sovietul Suprem al U.R.S.S. sponesește avîntul în muncă și activitatea politică obștească a oamenilor sovietici. În timpul lor liber, ei participă la conferințe și convorbiri în legătură cu problemele orînduirii de stat sovietice și ale viitoarelor alegeri.

În clișeu: La circumscripția electorală „Jdanov” din Moscova, agitatoarea E. G. Demina ține o convorbire cu un grup de alegători.

Oamenii muncii din Leningrad au întîmpinat cu multă însuflețire chemarea Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice adresată tuturor alegătorilor.

În toate secțiile uzinei „Kirov”, decorată de patru ori, agitatori au citit chemarea C.C. al P.C.U.S. Constructorii au acordat atenție cu mare atenție lecturii acestui document important. Lăcătșuș Inovator Ploț Zaicenco, laureat al Premiului Stalin, exprîmînd gîndurile tuturor celor de față, a spus:

— Partidul nostru Comunist și Guvernul Sovietic manifestă o grijă neobosită pentru prosperitatea poporului. Această grijă o stîm și noi, muncitorii uzinei „Kirov”. La noi a luat un mare avînt construcția de locuințe, crește numărul instituțiilor culturale și medicale. În cîrînd se va termina construcția clădirii Casei de cultură. Se va amenaja un stadion și se vor deschide două spitale cu polyclinică.

Realizările noastre sînt mari și însemnate. Dar partidul și guvernul ne învătă să nu ne mulțumim cu ce e realizat, să înălțăm cu hotărîre lipsuride, să luptăm cu perseverență pentru noi succese. Ca răspuns la Chemarea C.C. al P.C.U.S. mi iau angajamentul să lucrez și mai bine și să realizez cel puțin 200% față de normă. Chem pe toți muncitorii să-și ta și ei angajamentul de a sporti producția.

Chemarea C.C. al P.C.U.S. a fost citită și la uzina „Electrosila” din Leningrad.

— Partidul Comunist, — a spus tov. Jigînski, maistrul șef al secției de asamblare, — înfrîngere consecvent programul de ridicare continuă a nivelului material și cultural al poporului. Noi, cel ce muncim în uzină, trebuie să ajutăm și mai activ partidul nostru lăbit în construirea comunismului.

Brigada de strungari care prelucrează corpu hidrogeneratorului la strungul carusel, muncesc cu mare avînt.

— Noi, cei dela strungul carusel — spune brigadirul Perșin, — vom răspunde la Chemarea C.C. al P.C.U.S. prin muncă plină de abnegație, vom întîmpla ziua alegerilor în Sovietul Suprem al U.R.S.S. cu noi succese în producție. Colectivul care lucrează la corpu hidrogeneratorului trebuie să termine în februarie lucrările la al doilea hidrogenerator pentru hidrocentrala de la Kuloșev. Brigada noastră execută comanda aceasta de onoare, duhîndu-și eforturile. Noi am și prelucrat o serie de ansamble în greutate de mai multe tone. Săcelna o îndeplinim înainte de termen.

Noi trebuie să mai lucrăm o serie de ansamble și plesse pentru al doilea hidrogenerator al hidrocentralii de la Kuloșev. Ne vom strădui să îndeplinim cu cinste toate sarcinile.

În alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S. ne vom da în unanimitate voturile pentru candidații blocului popular al comunistilor și celor fără de partid, vinîndu-ne și mai stîrșin în jurul Partidului Comunist și Guvernului Sovietic.

ARMATA SOVIETICĂ - STRAJĂ A PĂCII

Eroism

Dincolo de povârnișul unui deal mic, printre pietrele înghețate, învelite în chidură strălucitoare, se afla cazemata înamicului, neaccesibilă nici focului de artilerie, nici aruncătoarelor de mine.

Era punctul de foc ce închidea accesul spre tranșeele dușmanului, situate pe înălțime din vecinătate. Era suficient ca cei care aveau să coboare în vîlcea, ca de îndată mitralierele să deschidă focul împotriva lor simulan, prin două ambrazuri. Nici o putere nu ar fi rezistat sub această ploaie de plumb.

Și iată că într-o noapte, de porțiunea scurtă de tranșee în care de obicei stădea observatorul, se apropiară un ofițer și doi soldați. Figurile albe și înalte ale soldaților se învâneau din cauza încălzirilor de explozibil, legate de spate. De pieptul fiecăruia atîrna o pușcă automată învelită cu tifon.

După ce treceți de prima linie cotii de îndată în vîlcea — explică ofițerul cu o voce de bariton răgușit. — Acolo de-a lungul rîului puteți înainta nestîngheriți. Lîngă piatra cenușie unde ați instalat data trecută mina subterană, o lăsați în dreapta. Capetele stimei nu sînt cuplate. Faceți-vă de mine... Misiunea e importantă și urgentă.

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Totul va fi în ordine — spuse încet unul dintre soldați. Știm ce avem de făcut. Ordonați să începem?

— Căpitanul se gîndi un minut și dădu din cap.

— Incepeți!

Prima care leșă din tranșee fu Kuzma Cernih, înalt, lat în umeri, apoi tovarășul lui Fedor Iakuskin. Se țîrîră pînă la îngrăditura de sîrmă, trecură peste ea și în curînd dispărură, topindu-se în tăcerea întinderilor albe.

Siberianul Kuzma Cernih, vînatör înăcut, înainta ușor și liber deabușilea prin viscol, alunecînd parca prin zăpada deasă din cînd în cînd privea în urmă: oare Iakuskin nu rămîne în urmă? Acesta însă se țîrî pe urmele lui. Și, întorcîndu-se, Kuzma vedea de fiecare dată fața concentrată a tovarășului, luminată de lună.

— Pionierii se apropieară țîrîs de cazemata. Cernih făcu o aducătoare în zăpadă și începu să descare explozibilul, nămurînd, nu se știe pentru ce, pachetele de carton gudronat. În acest timp Iakuskin se țîrî spre una din ambrazuri și lîngă urechea de pietre care o astupau, porni să asculte. Nici un sunet. După cît se vede, în cazemata nu e nimeni. Se depărță țîrîndu-se și scoase și îl repede încărcătura de carton gudronat.

Dînd pietrele la o parte, pionierii puseră fără zgomot încărcăturile în ambrazuri. Una, două, a treia... În cea din mijloc, Cernih așeză un fitil, apoi așeză rîndul următor. Totul se făcea repede, în tăcere. Nu se auzea decît răsunătoarea scădată a fitilului care lucra.

Kuzma reuși, în sfîrșit, să aprindă fitilul și întîndu-l tovarășului, începu să se îndepărteze țîrîs. Fără a se grăbi, Iakuskin rîspuse șurului în locul în care cartă și voia să apropie de fitilul, dar în acest timp Cernih se agăță din întîmplare de sîrmă subită a „surpizei”. La coborîre, mina explodă chiar aproape de cazemata.

Un stîp de flăcări îl lovi pe Iakuskin direct în față și el își pierdu cunoștința.

Cînd pionierul își veni în fire, în jur era liniște și întineric.

— Cernih! — își chemă el încet tovarășul.

Nu rîspunde nimeni. Atunci îl chemă încă și încă odată.

În sfîrșit, undeva alături se auzi un geamăt slab.

Iakuskin îl chemă din nou pe Kuzma și auzînd geamătul acestuia, se țîrî spre locul de unde venea sunetul. Curînd dădu de Cernih.

— Ce-i cu tine? — întrebă Iakuskin.

— Picioarele — gemu rînitul.

— Ce-i cu picioarele?
— Mi-au fost fracturate picioarele.
— A-a, — spuse Iakuskin. Iar eu mi se pare că am orbit.

Spuse aceasta foarte liniștit și se aplecă deasupra rînitului.

— Vezi? Dar va trece. Știu. Am mai văzut așa ceva. E o simplă contuzie. Probabil însă că la tine e mai rău. Și ce-i cu cazemata? — întrebă el pe neașteptate.

— Trebuie, — rîspunde posomorît Kuzma și începu să înjure îngrozitor. Nemaifînd în stare să facă ceva, el băstema acum propria sa imprudență care l-a împiedicat să îndeplinească misiunea.

— Ce să facem, Kuzma?

Tăcură amîndoi, căzînd pe gînduri. Își amîntiră cele spuse de căpitanul Klimentko: „Misiunea e importantă și urgentă”.

Iakuskin rîspuse tăcere.

— Ascultă, Kuzma! Aceasta nu se va întîmpla — atacul nu va fi zădărnicit. Vom îndeplini ordinul. Te voi duce la cazemata. Vezi aprinde șnurul, apoi ne vom da drumul jos. E aici o rîpă, o știu.

Elanul lui Iakuskin îl se transmisese fără voie lui Kuzma. De obicei liniștit, el simți cum în sufletul lui crește un sentiment mare, necunoscut pînă atunci.

— Hai — spuse el încet — să încercăm.

Uneori e mai greu să iei o hotărîre decît s-o îndeplinești. Aici era invers: hotărîrea a fost luată, dar era nevoie de foarte multe lucruri pentru ca ea să devină o acțiune reală, care să urmărească îndeplinirea ordinului de luptă. Și totuși, după multe eforturi, Iakuskin, pe care-l părăsiseră puterile, a reușit, în sfîrșit, să-l ia pe Kuzma în spate.

Astăzi unde să te duc — spuse el.

Și iată că pionierii din nou lîngă cazemata. Cernih aprinse fitilul și șnurul care începu să ardă împrăștiînd scintile galbene.

— Inapoi! — strigă Kuzma. Și Iakuskin se țîrîse mai întîi repede, iar apoi se rostogolîește împreună pe povârniș.

Pionierii nu au auzit nici explozia, care a distrus punctul de foc, nici împușcăturile furioase ale mitralierelor înamicului. El stătea nemiscat la poalele dealului.

Cînd soldații și-au revenit, în jur domnea din nou liniște deplină. Zăpada strălucia în razele reci, liniștite, ale lunii.

Iakuskin, luîndu-l pe Kuzma în spate, se ridică în patru labe și începu să-și croiască drum înainte. Se țîrî încet, se ozea des și stătea multă vreme cuțat, întînzînd înălturi mințile înșepente de încordare și ger, înfundîndu-se în zăpadă la fața îlerbinte. După ce se odînea, se ridică din nou și se țîrî încet în direcția îndrăma Kuzma. Și asta s-a repetat de multe, multe ori. Părea că acest drum nu va avea sfîrșit.

Iakuskin și tovarășul lui de drum leșară din țîrîs. În fața lor se afla prima linie de apărare: un șir de dealuri nu prea înalte, scîldate de lumina lunii, panglică îngustă a tranșeeilor, unde intenționează să intre ca tractorist la un S.M.T.; Piotr Popovici și pelea la Djambul — el este operator de cinematograf; Alexandr Likov, care e șofer, se îndreaptă și el spre Kazahstan, iar Pavel Kononov pleacă la Samarkand, unde a lucrat înainte într-o fabrică de ambalaj ceal.

Cu toții știau ce vor face. Chiar și cei care nu au încă o profesie, sînt siguri că vor găsi o muncă pe pămînt lor.

Răsună comanda: „La mașini!” Au pornit camioanele și, împreună cu ele, un cîntec ostășesc, vîl și năvalnic. Cîntecul izbucnea și la gară, și în trenul care primea în garile mai mari sau mai mici astfel de proaspeți călători îmbrăcați în mantale cenușii.

Silva KAPUTIKIAN

Porumbelul păcii

Comandantul are-acolo, mic,
Pitulat printre medalii militare,
Porumbelul alb al păcii-l are,
În email, — pe pieptul lui voinic.

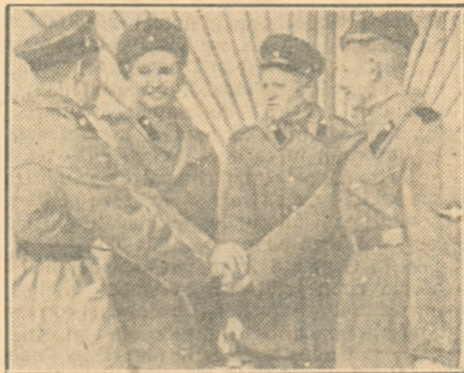
Liniștite și solemne-n sbor
Aripile păsării se-adună:
Da, le apără de orișce furtună,
Decorațiile-acestui luptător.

În romînește de Cicerone THEODORESCU

Ieri ostași, azi muncitori

Astăzi, el stau pentru ultima oară în front. Pe fețele serioase ale soldaților, este înlipărită o emoție adîncă.

Și în vocea ofițerului răsună aceeași emoție. El spune că e-a încheiat perioada serviciului militar și că soldații pleacă la vatră după ce în armată au învățat multe lucruri și au legat o prietenie strînsă, pentru todeauna.

Ostașii își iau rămas bun.

Ostașii îl ascultă pe ofițer cu atenție și își amîntesc întregul lor viață ostășească; își amîntesc de ultimele zile, cînd au început pregătirile de plecare: comandantul recepționa buletinul principal și cel mai sînt al infanteristului: carabinele și puștile automate pe care le-au minuit de atîtea ori la instrucție, sau sînd de sentinelă, noaptea. Armele de luptă au rămas acolo, în cazărmi, dar, despărțindu-se de ele, soldații își vor amînti multă vreme numerele puștilor lor automate și ale carabinelor, ca nume ale unor prieteni credincioși.

Nu va uita ostașul nici clipa cînd a primit fotografia în care este înfățișat în fața steagului fluturînd al unității, — răspăta de onoare pentru excelențele succese în pregătirea militară și politică.

Comandantul le-a urât ostașilor drum bun, succes în munca pașnică și le-a mulțumit pentru munca lor cinstită, plină de abnegație în cadrul Forțelor Armate.

Răspunsul a răsunat:
— Servim Uniunea Sovietică!

După cîteva clipe, primul grup de ostași lăsați la vatră se va îndrepta spre gară. Geamantanele și tot bagajul lor sînt în camioane. Soldații își lasă unul altuia adresele și își iau rămas bun. Iată, acum se despărț printr-o strîngere de mînă patru prieteni: Șolohov, Popovici, Likov și Kononov. Mihail Solohov pleacă în regiunea Cikalov, unde intenționează să intre ca tractorist la un S.M.T.; Piotr Popovici va pleca la Djambul — el este operator de cinematograf; Alexandr Likov, care e șofer, se îndreaptă și el spre Kazahstan, iar Pavel Kononov pleacă la Samarkand, unde a lucrat înainte într-o fabrică de ambalaj ceal.

Cu toții știau ce vor face. Chiar și cei care nu au încă o profesie, sînt siguri că vor găsi o muncă pe pămînt lor.

Răsună comanda: „La mașini!” Au pornit camioanele și, împreună cu ele, un cîntec ostășesc, vîl și năvalnic. Cîntecul izbucnea și la gară, și în trenul care primea în garile mai mari sau mai mici astfel de proaspeți călători îmbrăcați în mantale cenușii.

Pe meleagurile natale ale eroului

dimineață de duminică însoțită și geroasă. Fulgii de zăpadă te orbesc. La orizont scîlbește ca o scînteie un avion.

În cîmp, pe drumul dinspre oraș, ajung din urmă un grup zgomotos de elevi ai școlii de zece ani din Plavsk. Cu toții sînt foarte bine dispuși: pleacă în excursie în satul Siniavino, locul natal al lui Boris Safonov, de două ori Erou al Uniunii Sovietice.

În urma tuturor merg doi băietăndri. Unul din ei, este elev în clasa a noua și-l cheamă Volodî Gromov. Pe cap poartă voinicește o căciulă cu clape, care amîntește casa îmbăntîi a aviatorului. Toți colegii lui știu că Volodîa a hotărît de mult să devină aviator. Și cu toate că el își apără cu mult zel visul de glumele și ironiile colegilor de clasă, cu toate că deocamdată nu face decît să construiască modele de avioane, totuși în școală și pe stradă l se spune „aviatorul”.

Tînarul care merge alături de Volodîa îl întrec în înălțime cu un cap. Are o față lunguiață, degete lungi de pianist și ochi sîrșoși ca de daș. Este poetul școlii, Nikolai Nevlijn, elev în clasa a zecea.

Am observat că prietenii s-au îngajat într-o discuție și nu pot ajunge la nicu înțelegere.

— Totuși greșești afirmînd că Boris Safonov a fost un copil neastîmpărat! — demonstrează Nikolai Nevlijn gesticulînd.

— Nu, nu greșesc — insistă Volodîa Gromov. — Un viitor erou nu putea fi în copilărie decît curajos, hotărît, îndrăznet!

— Dar mama lui, Fekla Terentievna, cînd a venit dela Moscova, ne-a povestit că Boris era liniștit, modest, ascultător...

— De față cu maică-sa era așa. Dar pe stradă, cu siguranță că devenea îndrăznet.

Cel doi adversari au continuat multă vreme să discute pe această temă.

În sfîrșit se zărește satul Siniavino, tăiat în două de o văgăună largă, șerpuitoare.

Fără voie, fețele copiilor devin solemne. Toate privirile sînt ațintite spre locul unde pe o ridicătură, pe fondul perelui alb al școlii se profilează clar bustul de bronz al eroului.

De pe postamentul de granit un tînar viteaz privește în departare, spre nemărginitele cîmpii albastre ale patriei sale. Pieptul îi este acoperit de ordine, ca de o currușă.

Limeții largi, ca niște aripi sînt dași spre spate, de parcă omul ar fi gata să se avînte în luptă. În fața și blindă, o adevărată față de rus, cu arcadele sprincene la fel de ridicate ca la maică-sa — fărîncă, cu aceeași groșă în bărbia prominentă. Nu, el nu amenință pe nimeni! El zîmbește încrezător și liniștit...

Am amîntit deodată cu cîtă admirație sinceră, aproape copilărească mi povestea despre Safonov marinarii flotei de nord — acești militari călîți în lupte, acești eroi, care deseori înlăptuiseră ei înșiși minuni! Mi-am amîntit de groznicile zile ale anului 1941. Atunci pentru întîia oară țara auzise numele lui Boris Safonov...

pre care povestea acum Serghei Ivanovici Merkulov, învățător la școala din Siniavino. Cu mulți ani în urmă, el arăta băiețușului dintr-a-nlîta, Boris Safonov, primele litere ale alfabetului.

Îndată după aceasta, excursiunile încep să se pregătească de plecare. Numai Volodîa și Nikolai rămîn mult timp de vorbă cu învățătorul.

Luîndu-mi rămas bun dela copil m-am îndreptat spre sat. Vroiam să știu cum trăiește și muncește colhozul, care poartă numele Eroului Uniunii Sovietice B. F. Safonov.

Făcînd cunoștință cu colhoznicii am aflat că mulți flăcăi din Siniavino își fac, sau și-au făcut serviciul militar în aviație. În anii războiului, auzînd despre faptele vitezești ale consătanului lor, aproape toți flăcăii din Siniavino hotărîră să devină aviatori.

Astfel, Piotr Gavrilin, Serghei Trofimov, Ivan Suharov și alții au intrat cu toții în aviație. Organizatorul de partid al colhozului, Piotr Pavlovici Pisarov, servise în timpul războiului ca radiș pe un bombardier. Unli dintre foștii aviatori lucrează acum ca tractoriști.

Organizatorul de partid mă sfătui să fac o vizită Pelagheia Dmitrievna Safonova, crescătoare de păsări din colhoz, ruda eroului. Am fost foarte mirat gîsînd în casa ei pe Volodîa și Nikolai. Prietenii rămăseră în urma excursiunilor, pentru ca însfîrșit să hotărască de partea cui era dreptatea.

Pelagheia Dmitrievna e o femeie modestă și muncitoare, care îngrijește cu multă rîvnă păsările colhozului. Organizatorul de partid mi-a povestit, cum într-o noapte se strecurase un lup în țîrcul de oi și cum Pelagheia Dmitrievna (care pe atunci lucra ca paznic de noapte la ferma pentru creșterea animalelor) îl împinsese cu furca.

Discuția continua despre copilăria lui Boris. Învața întodeuna bine. Citea multe cărți. Lua dela bibliotecă o carte, se așeza în aerde și descori o cîtea cărți, apoi se întorcea iar la bibliotecă și cerea o altă carte. Îi plăceau tare mult cîntecele. E drept că el nu prea avea voce dar în schimb era în stare să se așeze ocazii întregi la repetițiile corului și să asculte. Cînd era în clasa a VII-a îi plăcea tare mult chimia. După aceea începură să-l pașioneze avioanele și se înscrie la școala de pianoriști din Tula, pe care o absolvî. Mal țîrziu îl vedeam rareori, numai cînd venea la maică-sa în concediu...

— Acum înțeleg, — spuse Volodîa pe gînduri, adresîndu-se lui Nikolai ai avut dreptate.

Seara se așternu pe neașteptate. Volodîa și Nikolai porniră spre casă. Luna nu răsărise încă. În schimb bolta se aprinsese de o puzdere de stele. Ferestrele clubului colhoznic înălțat deasupra văgăunii poate chiar pe locul unde se afla pe vremuri cîrciuma „Pritinî” descria de Turgheniev în povestirea sa „Cîntăreții”, aruncă o lumină îmbietoare. Cum să nu îmi țîrî Potrivit planului, astăzi e adunarea agitatorilor. Dar agitatorii nu sînt singurii care au venit să asculte referatul învățătorului Merkulov despre situația internațională.

Serghei Ivanovici vorbește colhoznicilor despre creșterea mișcării pentru apărarea păcii, despre țările de democrație populară. Qamenii ascultă cu încordare și cu interesul cu care se ascultă ceva cu totul emoționant, turburător...

Referențial a și rîspuns la toate întrebările ce i-au fost puse și a scos harta din perete.

Pe o laivă, nu departe de mine, șade o față cu născuț cîrn, cu ochii mari, cu un șal cenușiu pe cap... Piotr Pavlovici, secretarul organizației de bază a colhozului o privește atent, sprînjîndu-se cu mina capul înclinat.

— Hăde Valea, glăsuște, — îi propune el cu hotărîre (La Siniavino „glăsuște” înseamnă: „cîntă-ne ceva!”).

Valea ascunde în buzunar mînușile. Vocea ei de soprana lirică schitează cu grijă melodia cîntecului:

Dincolo de deal, la înlîta,
Unde apa e rece...

Chîplul e-a transformat devenînd atît de frumos și de solemn, încît atunci cînd o privești ochii te dor, de parcă ai privi o flăcără... Corul începe să cînte cu însuflețire. Cîntă toți: și flăcăii tineri, și femeile în vîrstă cu fețele zbricite, toți cei care au cunoscut în viața bucuria și amărăciunea, și bătrînii paznici în uriașe șube de oale care intră „pentru un minut” în clubul bine încălzit. Tinerii muncitori dela remorci s-au alăturat și ei: aceștia sînt tenorii. Grăjdarii sînt bași. Mulgătoarele — soprane...

În aceste clipe simți împede cît de fericit și de uniți sînt oamenii din acest colhoz, cît de mult se respectă unii pe alții. Încă din prima zi am fost izbit de această particularitate a satului Siniavino.

— Într-un colt, înălță scenă am zărit un băiat cu ochii negri, care șolea nemiscat de pască ar fi fost hipnotizat, și care, judecînd după expresia feței, zătrăia fiecare sunet.

Poate că și Boris Safonov a ascultat cîndva tot așa, cîntecul țîranilor din Siniavino. Și poate că tocmai aceste înfăcșări și neapținerea cîntecului rîstului-l-au învățat să-și apere și să-și iubească atît de fierbînte Patria!

I. KOBZEV

Pavel ANTOKOLSKI

De strajă păcii

La tun e ochitor și jumătate;
S-a tras ca-n anul de demult, odată.
Sună ca un toast de sănătate
Pentru a noastră Flotă și Armată.

Iar Baltica sîveni, roșcata mare,
Cum auzi această bună veste.
Cu-o vajnică pornire creatoare
Se ridică istoria, — cum este.

Din nou marele Lenin mina-ntînde
Poporul, din trenul său blindat;
Ca de un prieten ne-am apropiat,
Cu strănepti, cît veacuri ne-or cuprinde.

Temut de dușmanii Leningradu-n glorio,
Prietenii și-i cheamă-n jurul său.
Iar salva din Octombrie a „Aurorii”
Nu va fi dată nici unul muzeu.

În romînește de Demostene BOTEZ

Sergentul de gardă N. Kononov este un rus din Riazan, R.S.F.S.R. Este prima dintre republicile frățești erale în drepturi. Ea ocupă 4,5 din teritoriul Uniunii Sovietice. Populația reprezintă 3,5 din populația U.R.S.S. În R.S.F.S.R. se dezvoltă liber multe alte popoare egale în drepturi.

Ucraina de aur, de unde este originar ostășul V. Alexenکو, se ocupă pe drept cuvînt grîtarul Uniunii Sovietice. Ea joacă un rol urîs în economia națională a Uniunii Sovietice. Ucraina este una din cele mai puternice baze carbonifere-metalurgice și alimentare ale U.R.S.S. Ucraina e cunoscută în familia frățească a republicilor sovietice ca un fînt al recoltelor îmbelșugate.

Ostașul N. Danilenکو, din regiunea Polesie din R.S.S. Belorusia, este un revoluționar socialist din țara Polesie. Belorusia a devenit o republică în urma revoluției din octombrie. Dintr-un fînt industrial în țara Republicii, ea s-a transformat într-o republică cu o industrie formată dintr-o cultură dezvoltată și agricultură puternic dezvoltată.

Tara „aurului alb”, astel își numește Kaldîș Norkulov republica lui scumpă — Uzbekistanul. Uniunea Sovietică produce în prezent o cantitate mult mai mare de bumbac decît India, Pakistan și Egipt, luate împreună. Sub soarele Constituției Sovietice în viața poporului uzbek s-au petrecut transformări uriașe.

Ostașul de gardă I. Mekadze și din Gruzia, Nemărginite sînt întînderile Uniunii Sovietice. Gruzia e regiunea plantelor subtropicale, a viticulturii și a industriei miniere. Gruzia ocupă primul loc în U.R.S.S. în ceea ce privește producția de ceaș și tutun. Gruzia de mașini și a marilor centrale electrice.

Cot la cot cu ostașii ruși, ucraineni, beloruși, uzbeki și gruzini, pășeste ostașul moldovean P. Andronico.

Intr-un timp scurt, R.S.S. Moldovei venească și-a dezvoltat considerabil industria și agricultura. Intreaga Uniune Sovietică apreciază cultura mînușilor și creșterea vitelor ocupă un loc de frunte.

În partea de sud-est a Asiei Mînușilor Sovietice se află o țară muntoasă — Tadjikistanul. În patria lui A. Mămadov din Leninabad, fruntasă dintr-o unitate de gardă, se află cei mai înalți munți din U.R.S.S., vîrful lui Lenin și Stalin, fiecare din ele de peste 7000 de metri înălțime. În Tadjikistan, cultura mînușilor și creșterea vitelor ocupă un loc de frunte.

